

Tunadalskyrkan 160925

Tema: Att vara lärjunge del 3 1 Petr 2:4-10 Vår andliga identitet

Dotter, syster, hustru, svärmor, svärdotter, mormor, pastor, kantor, körsångare – ja listan kan göras lång på vem man är, och allt är ju lika sant, det är omständigheterna som avgör. Men man kan ju själv lägga större vikt vid det ena eller det andra och utifrån det värdera sig själv och vilken identitet man vill ha.

Allt det här handlar om yttre saker, men man skulle också kunna säga kärleksfull, god kamrat, lyssnare, entreprenör, nån som ser till att saker blir gjorda, organisatör, skicklig kaffekokare eller vad det nu är, som mer handlar om hur vi är som personer och hur vi fungerar i samspel med andra.

I dagens text talar Petrus om vilken identitet vi har i den kristna tron, och då handlar det inte så mycket om hur vi uppfattar oss själva, som om hur Jesus uppfattar oss och hur han vill att vi ska fungera. Och när vi läser texten snabbt som, så kan det bli en hisnande känsla, hur skulle det här kunna handla om mig, om oss och om vår situation? Men när man borrar lite djupare i texten så handlar det om mycket mer än om stora ord, det handlar om funktion och förmågor vi har i gemenskapen med honom och allt det han vill göra. Det handlar om lärjungaskap- om möjligheter och utmaningar.

Petrus skrev sitt brev till kristna som skingrats i samband med förföljelser och levde som främlingar i områden som inte var deras hem, och man kan ana att de hade en svår situation på många olika sätt. Men han uppmuntrar dem att hålla ihop, att se på Jesus och få stödet av sin tro för att kunna gå vidare och för att få kraft att orka stå fasta i sin tro.

Även om vår yttre situation ser ut på ett annat sätt kan vi känna igen oss i att vi är i minoritet, att vi behöver varandra för att kunna fungera som församling och göra honom känd och trodd.

Och som så ofta i Nya Testamentet ställer Petrus fram Jesus som grunden och möjligheten för att vi ska kunna fungera. "När ni kommer till honom." Inte *om*, utan *när* vi kommer då får vi del utav allt det han har att ge och blir hans förlängda arm. I Bibeln talas det

om vikten av hörnstenen, den sten som man riktar hela bygget efter och Jesus liknas vid denna hörnsten, alltså något mycket viktigt. Men där finns också tanken på att han kan bli en sten som man kan snubbla över och det istället blir en stötesten för den som inte tror. Men för den som tror är han en Guds kraft till frälsning och räddning. Jesus som hörnstenen vill vara den som ger vårt liv rätt inriktning och som vill använda oss i bygget av sitt rike.

Och för att kunna förklara innebörden av det bygget får vi olika bilder. Här talas det om levande stenar i ett andligt husbygge. Paulus talar om en kropp som är *en*, fast med många delar, Jesus talar om att vi är grenar i vinträdet Jesus, en del av något mycket större. Guds rike byggs genom människor som blir formade utav honom och där alla är lika värdefulla och viktiga, oavsett vilken etikett vi sätter på oss själva. Ett andligt husbygge är något som skapas och bearbetas hela tiden.

Att vara en levande sten i Guds husbygge, handlar om att få gå in i olika tjänster och uppgifter, att ha olika funktioner i olika sammanhang, att hela tiden utvecklas och formas av honom i närheten till honom. Vi kommer kanske ihåg bilden i Jeremias bok om krukmakaren som formar och formar om tills det blir perfekt. Att vara en levande sten är att vara på väg, att aldrig slå sig till ro med att nu kan jag det här, men hela tiden vara användbar och en viktig del i det Gud har bestämt och vill göra. Och då vill han använda vår personlighet, han vill använda de kunskaper vi har, han vill ge oss sina gåvor så att allt ska bli så bra som möjligt.

Styrelsen möter regelbundet vår församlingshandledare och vid senaste samlingen med honom talade han om gåvorna och de tjänster vi får av Gud, ett tema som återkommer i en predikan senare i höst, och han ställde frågan: Vilka gåvor och funktioner kan ni se i församlingen, och vilka gåvor saknar ni? Och vi kunde konstatera att vi har en stor mångfald av kompetens och möjligheter i vår församling, både när det gäller andliga och praktiska gåvor, men också att vi skulle behöva bli bättre på att uppmuntra varandra och berätta för varandra, och inte minst utmana varandra att våga använda det vi har fått.

Men vi är inte bara levande stenar, vi är också ett heligt prästerskap som kan frambära andliga offer. Prästen på gamla testamentets tid hade ju en speciell funktion – att vara förmedlaren mellan Gud och människa, att bära fram offer inför Gud som gjorde att människan blev förlåten. När Jesus kom, blev ju han själv offret genom sin död på Golgata och öppnade därmed vägen för att var och en kan komma till honom utan någon mellanhand utan få en direktkontakt med honom.

Att ha identiteten av att vara ett andligt prästerskap är att få bära varandra inför Gud, att få vara en slags länk mellan det jordiska och det himmelska, och då handlar det både om den enskilde men också om församlingen som helhet som har en funktion på det ställe där den finns. Vi får bära fram det som händer omkring oss, jag har någon gång sagt att vi får be med tidningen uppslagen; vi får be för varandra, vi får hjälpa varandra att våga tro på förlåtelsen, men också att lovsjunga, att tacka honom, att tjäna honom på olika sätt.

Men det räcker inte med att vara levande stenar och ett andligt prästerskap, vi är också kungar. En kung på gamla testamentets tid var den som skulle förmedla Guds rättfärdighet och kärlek till folket, och står för rättvisa och vishet, inte sin egen makt och storhet. Nu vet vi att det inte alltid fungerade så, eftersom det kröp in mycket mänskligt i det hela, men grunduppgiften var att hjälpa folket att hålla lagen. Idag är det Jesus kärlek och rättfärdighet vi efter bästa förmåga får försöka att förmedla, och leva och verka så att han blir känd och trodd.

Petrus nöjer sig inte med detta utan han fortsätter sin uppräkning av vilken identitet vi har genom Jesus. *Ni är ett utvalt släkte, ett heligt folk.* Än en gång så handlar det inte om vår egen förträfflighet eller våra förtjänster utan om att vi är en del av honom och att han ställer sina resurser till vårt förfogande. Han har gjort allt som behövs, men vi får säga ja och liksom stiga över gränsen mellan det ena och det andra. *Gud vill alla människor ska bli frälsta*, möjligheten finns för var och en, men inte alla tar emot det utan faller i stället på stötstenen och kan eller vill inte säga ja. Utvaldheten ligger i att han har gjort det möjligt och heligheten i att vi säger ja till honom. Och när vi säger vårt ja, då accepterar vi också att han vill ha med vårt liv att göra, att

han vill påverka och inverka och hjälpa oss att leva utifrån hans möjligheter och försöka förstå vad han vill.

Jesus säger i Joh 15: *Jag kallar er vänner, därför att jag har låtit er veta allt vad jag har hört av min fader. Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består, och då skall Fadern ge er vad ni än ber honom om i mitt namn.*

I Ef 1 säger Paulus: *Han har välsignat oss med all den andliga välsignelse som genom Kristus finns i himlen, liksom han före världens skapelse har utvalt oss i honom till att stå heliga och fläckfria inför sig i kärlek.*

Att vara utvald och helig, att ha sagt ja till honom och allt han har att erbjuda, är att få tillgång till allt han har, är att få hjälp att leva, är att kunna ha en levande kommunikation med honom, där han visar vägen och vi får följa honom, ibland väldigt konkreti en bestämd situation, andra gånger på längre sikt och utifrån den kunskap vi fått om honom.

Vår andliga identitet är alltså att vara utvalda, att vara ett heligt folk tillsammans med alla andra som också sagt ja till Jesus, att vara en levande sten, att vara präster och kungar. Vad gör det med oss? Är det någon skillnad på om det är Jesus som står bakom eller om det är människor? Vågar vi tro på det eller försöker vi bortförklara det? För egentligen borde det vara lättare att bortförklara det en annan människa säger än det som Guds ord säger, för Guds ord är ju en styrka, en hjälp att tro.

Har det någon betydelse för vår församling om vi vågar ta till oss de här olika identiteterna och tro att de har någon betydelse? Kan det ge oss större glädje och frimodighet att vara lärjungar?

Petrus är inte riktigt färdig med sin uppräkningslista: Han skriver: *Ni är ett utvalt släkte, kungar och präster, ett heligt folk, Guds eget folk som skall förkunna hans storverk, Han har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus. Ni som förut inte var ett folk är nu Guds folk. Ni som förut inte fann barmhärtighet har nu funnit barmhärtighet.*

Än en gång handlar det om att vara del i något mycket större än min egen möjlighet och utgångspunkt, att vara en del av Guds eget folk, som har en alldeles speciell utgångspunkt: Att förkunna Guds storverk, därför att han har kallat oss från mörker till ljus, från obarmhärtighet till barmhärtighet.

När Jesus hade gett lärjungarna utmaningen att göra alla folk till lärjungar skulle de vänta tills de fick kraft genom den heliga ande. När pingstdagen kom och den heliga ande föll över lärjungarna så fick människorna från hela världen höra om Guds väldiga gärningar på sitt eget språk genom att lärjungarna utan att kunna det talade andra språk.

Att ha sin identitet i det Jesus ger oss, kan också vara en hjälp för oss att mitt i det sammanhang vi finns tala om Guds väldiga gärningar så att människor kan förstå vem han är, inte för att vi själva är fantastiska på att formulera oss utan för den heliga ande vill verka i och genom oss så att vi kan säga eller göra rätt sak vid rätt tillfälle för att vittna om honom.

Någon har sagt: "Den som är kristen läser Bibeln, men den som inte är kristen läser de kristna".

Vilken rikedom vi har fått i honom, vilken möjlighet att få stöd och hjälp. Vi står inte ensamma utan han vill använda oss, vi får ta till oss all den uppmuntran som finns i det Petrus skriver och låta det forma vår identitet. Så att vi kan bli en del av det Ekumeniska kyrkan har som sin målskrivning: En kyrka för hela livet, där Jesus Kristus förvandlar mig, dig och världen.

AMEN